

**CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE**

20 aprilie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte - Toma Nadejda

Judecători - Țurcan Anatolie, Timofti Vladimir, Cobzac Elena, Guzun Ion,

judecând fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către inculpatul Iacuboi Mina, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 21 iulie 2020, în cauza penală în privința lui

Iacuboi Mina xxxx xxxx

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 04.04.2019 – 27.02.2020;

Instanța de apel: 07.05.2020 – 21.07.2020;

Instanța de recurs: 17.10.2020 – 20.04.2021.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Edineț, sediul Briceni din 27 februarie 2020, a fost încetat procesul penal în privința lui Iacuboi Mina învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(1) Cod penal, din motivul intervenirii termenului de prescripție.

A fost admisă parțial acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Pancu Alexei, dispunându-se încasarea de la Iacuboi Mina în beneficiul lui Pancu Alexei prejudiciului material în sumă de 4 000 Euro, conform cursului valutar stabilit de banca Națională a Moldovei, la momentul executării hotărârii judecătorești și prejudiciului moral în sumă de 10 000 lei.

În rest acțiunea civilă a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt, că, Iacuboi Mina având intenția dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane prin inducerea în eroare, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările prejudiciabile și admitând în mod conștient survenirea acestora, la data de 03.05.2010, s-a prezentat la domiciliul cunoscutului său Pancu Alexei situat în xxxx, unde sub pretextul că are nevoie de mijloace financiare, a luat de la ultimul suma de 4 000 Euro, asigurându-l că, timp de 30 zile îi va întoarce, însă până la moment Iacuboi Mina refuză de a întoarce mijloacele financiare,

astfel cauzându-i părții vătămate Pancu Alexei un prejudiciu material considerabil în sumă de 4 000 Euro echivalentul la 67 112.80 lei.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către inculpat, solicitând casarea acesteia, rejudicarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat de sub învinuirea de comiterea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(1) Cod penal.

În motivarea apelului a invocat, că prima instanță nu a făcut o analiză obiectivă a probelor și nu le-a apreciat din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, consideră că probatoriul administrat și cercetat în instanța de judecată, nu demonstrează faptul că a săvârșit infracțiunea prevăzută de art.190 alin.(1) Cod penal, iar învinuirea incriminată inculpatului se bazează pe presupuneri.

La fel, consideră că martorii audiați în cadrul cercetării judecătorești, nu au declarat suficientă informație care să confirme vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(1) Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 21 iulie 2020, a fost respins ca nefondat apelul declarat, cu menținerea sentinței fără modificări.

A fost dispus de a încasa de la Iacuboi Mina în beneficiul lui Pancu Alexei suma de 1 000 lei, cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

4.1. În motivarea soluției emise, instanța de apel a menționat că, la pronunțarea sentinței prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și corect a ajuns la concluzia că inculpatul Iacuboi Mina a săvârșit infracțiunea imputată acestuia. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la caz și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art.101 Codul de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.

În pofida faptului că inculpatul Iacuboi Mina vina nu a recunoscut-o, instanța de apel a reținut că prima instanță motivat și întemeiat a concluzionat referitor la vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii imputate, bazându-se pe următoarele probe, care sunt pertinente, concludente, utile și veridice și coroborează între ele, cum sunt: declarațiile părților vătămate Pancu Alexei, declarațiile soției părții vătămate Pancu Elena; declarațiile martorilor Moldovean Boris, Andronic Victor, Iacuboi Eric; plângerea lui Pancu Alexei adresată procuraturii r-nul Edineț la data de 06.06.2018; încheierea din 26 ianuarie 2011 și demersul din data de 07.05.2019; materialele prezentate de către Procuratura r-nul Edineț, potrivit cărora este indicat că, în luna noiembrie 2010 Pancu Alexei s-a adresat cu o plângere pe faptul că Iacuboi Mina a refuzat să-i întoarcă mijloacele financiare; ordonanța de ridicare din 04.02.2019 potrivit căreia a fost dispusă efectuarea ridicării de la Judecătoria Edineț, sediul Central materialele cauzei civile nr.2-140/11.

Instanța de apel a considerat că nu poate fi reținut argumentul inculpatului referitor la faptul, că prima instanță nu a făcut o analiză obiectivă și nu le-a apreciat din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, precum și faptul că totalitatea probelor cercetate în cadrul instanței

de judecată nu au dovedit că inculpatul a săvârșit infracțiunea prevăzută de art.190 alin.(1) Cod penal, din care motiv consideră că urmează a fi achitat de sub învinuirea înaintată.

Instanța de apel a apreciat ca fiind o modalitate de apărare poziția inculpatului potrivit căreia, martorii audiați nu au declarat suficientă informație pentru constatarea vinovăției sale, acestea urmând a fi apreciate în favoarea inculpatului.

Astfel, instanța de apel a precizat, că nerecunoașterea vinovăției de către inculpatul Iacuboi Mina în săvârșirea infracțiunii incriminate, nu echivalează cu achitarea acestuia, or, probele administrate în susținerea învinuirii demonstrează vinovăția inculpatului Iacuboi Mina în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(1) Cod penal.

Instanța de apel a reiterat, că probele administrate și cercetate în cadrul ședinței primei instanțe, precum și verificate suplimentar în ședința instanței de apel, corespund cerințelor prevăzute de art.101 Cod de procedură penală, acestea fiind pertinente, concludente, utile, care pot fi puse la baza unei sentințe de condamnare, care coroborează între ele și demonstrează vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(1) Cod penal.

Prin urmare, instanța de apel a menționat că prima instanță corect și întemeiat a reținut că declarațiile părții vătămate, precum și a martorilor audiați în cauză, și-au găsit confirmare prin coroborare cu celelalte probe administrate și puse la baza sentinței de condamnare.

De asemenea, instanța de apel a stabilit că nu pot fi reținute nici argumentele referitor la faptul că prima instanță unilateral și neobiectiv a examinat cauza, și astfel greșit a conchis despre vinovăția inculpatului, or, în cadrul cercetării judecătorești vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(1) Cod penal, a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate în cadrul instanței de judecată, iar sentința primei instanțe nu se bazează pe presupuneri.

În opinia instanței de apel, sunt neîntemeiate și argumentele părții apărării privind reținerea ilegală a inculpatului Iacuboi Mina de către organul de drept, deoarece inculpatul fiind citat de a se prezenta în fața organului urmăririi penale pentru data de 04.02.2019 (f.d.102) acesta fiind înștiințat și verbal despre necesitatea prezentării, ulterior pentru data de 12.02.2019 (f.d.111), inculpatul nu s-a prezentat. Ulterior, organul urmăririi penale a dispus aducerea silită a lui Iacuboi Mina pentru data de 21.02.2019 (f.d.160), care nu a fost posibil de executat din motivul lipsei acestuia la domiciliu. Ca rezultat a inacțiunilor lui Iacuboi Mina de a se prezenta în fața organului urmăririi penale, de către procurorul în Procuratura r-nul Briceni, Gherman Ion, prin ordonanța din 26.02.2019 (f.d.173) a fost dispusă reținerea lui Iacuboi Mina, fiind pus sub învinuire pentru comiterea faptei prevăzute de art.190 alin.(1) Cod penal.

Instanța de apel a mai indicat, că nu pot fi reținute nici argumentele privind necesitatea adoptării unei încheieri de încetare a procesului penal de către instanța care a judecat cauza în fond, or, prin prisma art.332 Cod de procedură penală, în cazul dacă pe parcursul judecării cauzei, se constată vreunul din temeiurile prevăzute în art.275 pct.5) - 9), 285 alin.(2), precum și în cazurile prevăzute în art.53-60 Codul penal, instanța, prin sentința

motivată, încetează procesul penal în cauza respectivă, astfel, în cazul din speță prima instanță corect a pronunțat sentința de încetare a procesului penal din motivul intervenirii termenului de prescripție.

Astfel, instanța de apel a indicat că este neîntemeiată solicitarea cu privire la achitarea inculpatului, reținând că acțiunile lui Iacuboi Mina corect au fost încadrate în baza art.190 alin.(1) Cod penal, iar probele cercetate în cadrul instanței de judecată, demonstrează vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate.

De asemenea, instanța de apel a apreciat ca fiind corectă concluzia primei instanțe referitor la încetarea procesului penal intentat în privința lui Iacuboi Mina în baza art.190 alin.(1) Cod penal, din motivul intervenirii termenului de prescripție, iar în acest sens, reținând prevederile art.53 lit. g), 60 alin.(1) lit. b), (2) Cod penal, art.275 pct. 5) - 9), 285 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de apel a precizat că infracțiunea incriminată lui Iacuboi Mina în baza art.190 alin.(1) Cod penal, a fost săvârșită în luna mai 2010, și potrivit art.16 alin.(3) Cod penal, aceasta face parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave, astfel că de la săvârșirea infracțiunii incriminate, au trecut mai mult de 5 ani.

Cu referire la prejudiciul material solicitat, instanța de apel a reținut că prima instanță întemeiat a ajuns la concluzia de admite cerința părții vătămate privind încasarea prejudiciului material în mărime de 4 000 euro din contul lui Iacuboi Mina.

Referitor la soluția instanței de fond în latura civilă, și anume în partea dispunerii încasării prejudiciului moral în sumă de 10 000 lei din contul inculpatului în beneficiul părții vătămate, instanța de apel a reținut că instanța de fond întemeiat a concluzionat că suma de 10 000 lei este o despăgubire echitabilă pentru daune morale cauzate părții vătămate.

La fel, instanța de apel a considerat că, solicitarea apărării privind încasarea din contul lui Iacuboi Mina în beneficiul lui Pancu Alexei suma de 1 000 lei, cu titlu de cheltuieli de asistentă juridică în cadrul Curții de Apel Bălți, urmează a fi admisă, or, dovada achitării sumei pretinse este confirmată prin bonul de plată xxxx din data de 29.06.2020, prezentat instanței.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către inculpatul Iacuboi Mina, prin care invocând prevederile art.427 alin.(1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, solicitând casarea deciziei instanței de apel și sentinței primei instanțe, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Iacuboi Mina să fie achitat.

În motivarea recursului ordinar indică, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

De asemenea, susține că instanța de apel s-a pronunțat superficial asupra motivelor invocate în apelul declarat, dându-le o apreciere evazivă și confuză, și a indicat formal că probatoriul administrat dovedește vinovăția inculpatului, fără a-și expune punctul de vedere asupra fiecărei probe în parte, inclusiv asupra aspectelor de admisibilitate a probelor, așa cum o cer prevederile art.101 alin.(1) Cod de procedură penală.

Astfel, a reiterat argumentele expuse în apel și a indicat că instanța de apel nu a reacționat în modul convenit la erorile sesizate, repetându-le întocmai și menținând o sentință de condamnare neîntemeiată și nemotivată.

La fel, a subliniat că instanța de apel nu a ținut cont de faptul că prima instanță și-a întemeiat sentința pe declarațiile martorilor audiați în cadrul cercetării judecătorești, nu au declarat suficientă informație care să confirme vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(1) Cod penal.

6. Procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului ordinar declarat, pledând pentru respingerea acestuia, ca fiind inadmisibil.

7. Judecând recursul ordinar declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis din considerentele ce urmează a fi desfășurate în continuare.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în baza temeiurilor stipulate expres în acest articol.

Conform art.435 alin.(1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs, judecând recursul, admite recursul, casează hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

De asemenea, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

După cum rezultă din conținutul cererii de recurs declarat în speță, acesta se întemeiază pe prevederile art.427 alin.(1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, potrivit cărora, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel atunci când: 6) instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar; 8) nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Analizând textul deciziei contestate prin prisma argumentelor invocate în recurs și temeiurilor de casare nominalizate, Colegiul penal constată că criticile aduse de către titularul cererii de recurs și-au găsit parțial confirmare în speța dedusă judecării, iar hotărârea instanței de apel urmează a fi desființată, deoarece la judecarea cauzei în ordine de apel, nu au fost respectate pe deplin prevederile procesual penale.

În acest context instanța de recurs menționează că, conform art.414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de prima instanță. Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar.

Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel. Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și

care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu, dacă fapta a fost săvârșită de inculpat și în ce împrejurări a fost comisă, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate și administrate la dosar în conformitate cu art.101 Cod de procedură penală.

Colegiul penal lărgit notează că, hotărârile pronunțate de instanțele de fond trebuie să fie motivate atât în fapt, cât și în drept, în corespundere cu prevederile legislației în vigoare, pentru a permite instanței superioare de a verifica corespunderea hotărârii pronunțate cu legea. Necesită a se avea în vedere că nu numai nemotivarea hotărârii, dar și motivarea insuficientă sau motivarea în termeni generali, vagi, reprezintă motiv de casare. Nemotivarea ca o omisiune esențială apare astfel ca un viciu de procedură.

Având în vedere dezideratele expuse mai sus, Colegiul penal lărgit menționează că instanța de apel nu a pătruns în esența argumentelor invocate în apelul inculpatului, nu le-a supus verificării prin prisma probatoriului administrat la dosar și nu a răspuns în mod corespunzător la toate motivele invocate în cererea de apel.

În contextul celor enunțate, Colegiul penal lărgit remarcă faptul, că instanța de apel nu a abordat esența problemei invocate de apelant în sensul admisibilității sau inadmisibilității unor probe administrate în speță, așa cum stipulează prevederile art.95 Cod de procedură penală, întrucât potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel din 21 iulie 2020 (f.d.99, vol. II), se atestă că a fost dispusă cercetarea următoarelor probe ale părții apărării: *plângerea lui Pancu Alexei adresată procuraturii r-nul Edineț la data de 06.06.2018 (f.d.9, vol. I); încheierea din 26 ianuarie 2011 (f.d.10, vol. I) și demersul din data de 07.05.2019 (f.d.235, vol. I); materialele prezentate de către Procuratura r-nul Edineț, potrivit cărora este indicat că, în luna noiembrie 2010 Pancu Alexei s-a adresat cu o plângere pe faptul că Iacuboi Mina a refuzat să-i întoarcă mijloacele financiare (f.d.106-108, vol. I); ordonanța de ridicare din 04.02.2019 potrivit căreia a fost dispusă efectuarea ridicării de la Judecătoria Edineț, sediul Central materialele cauzei civile nr.2-140/11 (f.d.113-132, vol. I); declarațiile părții vătămate Pancu Alexei (f.d.29-32, vol. I); declarațiile soției părții vătămate Pancu Elena (f.d.33-35, vol. I); declarațiile martorilor Moldovean Boris (f.d.36-38, vol. I), Andronic Victor (f.d.39-40, vol. I), Iacuboi Alexandru (f.d.41-43, vol. I).* Or, din decizia instanței de apel nu rezultă aprecierea acestor probe separat și în coroborare cu celelalte probe aduse în sprijinul învinuirii în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, fiind înfăptuită o apreciere formală de ordin general a circumstanțelor cauzei penale.

Potrivit rigorilor impuse de prevederile art.art.414, 417 Cod de procedură penală, în partea descriptivă a deciziei instanța de apel urma să desfășoare analiza probelor pe care s-a bazat la adoptarea deciziei, cu indicarea motivelor care au stat la baza pronunțării unei asemenea soluții și din care considerente ele urmează a fi reapreciate, admise ori respinse ca probe.

Colegiul penal lărgit, reținând prevederile art.art.100 alin.(4), 101 alin.(1) – (4) Cod de procedură penală, remarcă că, verificarea probelor este o activitate a instanței privind constatarea veridicității probei sub aspectul corespunderii datelor de fapt pe care le conține

proba cu realitatea obiectivă. Verificarea constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, verificarea sursei de proveniență a probelor.

Verificarea probelor poate avea loc doar prin aplicarea procedeelelor probatorii prevăzute de cod și se efectuează la toate fazele procesului penal.

Sunt supuse verificării atât datele de fapt, cât și mijloacele de probă din care au fost obținute. Probele se verifică atât prin efectuarea acțiunilor procesuale prevăzute de Codul de procedură penală, cât și printr-o analiză logică a conținutului probei, a coroborării lor. Într-o hotărâre este necesar nu numai de a enumera probele, dar și de a expune esența acestor și legătura lor cu conținutul altor probe care în ansamblu confirmă sau infirmă o circumstanță pe cauză, de a argumenta de ce unele probe sunt admise, iar altele respinse.

Astfel, instanța de recurs menționează că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depusă de către organele de urmărire penală, de instanțele judecătorești, cât și de părțile din proces, se finalizează prin soluția ce va fi dată în urma acestei activități.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența și utilitatea acestora. De menționat că proba trebuie apreciată și după veridicitatea acesteia. Veridicitatea probelor poate fi caracterizată ca o corespundere a datei de fapt examinată de către instanță cu realitatea pe care aceasta o probează. Toate probele în ansamblu sunt apreciate din punct de vedere al coroborării lor, cu respectarea art.101 Cod de procedură penală.

Colegiul penal menționează, că cercetarea judecătorească este un proces de stabilire a adevărului și constă în analiza complexă și multilaterală a probelor de către instanțe pentru a demonstra existența sau inexistența faptei reprobabile și dacă eventuala persoană inculpată a comis sau nu fapta infracțională care i se impută.

Instanțelor de judecată le revine sarcina de a aprecia probele în baza legii. Exigențele dreptului la un proces echitabil impun ca aprecierea probelor să nu fie arbitrară sau nerezonabilă în mod evident. În caz contrar, se încalcă articolul 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului (*a se vedea De Tommaso v. Italia [MC] din 23 februarie 2017, § 170, și Hodžić v. Croația, din 4 aprilie 2019, § 58; Makeyan și alții v. Armenia, din 5 decembrie 2019, § 47*).

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a subliniat că libera apreciere a probelor exclude posibilitatea conferirii unei puteri probante dinainte stabilite unei probe. Aprecierea fiecărei probe se face de instanța de judecată ca urmare a examinării conjugate a tuturor probelor administrate, în scopul aflării adevărului. Libera apreciere a probelor nu presupune arbitrarul, ci libertatea de a aprecia probele în mod rezonabil și imparțial, iar rezultatele aprecierii probelor sunt prezentate de către instanța de judecată în acte procedurale, care trebuie să fie motivate în mod obiectiv și sub toate aspectele potrivit legii. Motivarea constă în faptul că la admiterea unor probe și la respingerea altora judecătorul este obligat să prezinte argumentele unei asemenea soluții (*a se vedea HCC nr.18 din 22 mai 2017, § 68 și § 70*).

Astfel, potrivit art.101 alin.(1) din Codul de procedură penală, fiecare probă urmează

să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Respectarea acestor criterii permite instanțelor de judecată să tragă concluzii privind existența sau inexistența faptelor și implicit constatarea vinovăției sau a nevinovăției făptuitorului. Aprecierea probelor contrar criteriilor enunțate de lege ar putea crea o aparență falsă asupra unor fapte care trebuie dovedite și, totodată, ar putea conduce instanța la concluzii eronate asupra realității. În ipoteza în care instanța de fond și/sau instanța de apel ar comite erori care denaturează realitatea, numite în lege „erori grave de fapt”, corectarea lor, așa cum este stabilit în art.427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, îi revine instanței de recurs.

La același segment, Colegiul penal lărgit amintește că, potrivit jurisprudenței constante a CEDO, rolul unei decizii motivate este să demonstreze părților că ele au fost auzite.

O decizie motivată oferă părții posibilitatea de a o contesta, precum și posibilitatea ca decizia să fie revizuită de către o instanță de recurs.

Doar prin adoptarea unei decizii motivate poate avea loc un control public al administrării justiției.

Prin urmare, dreptul de a fi auzit include nu doar posibilitatea de a aduce argumente instanței, dar și obligația corespunzătoare a instanței de a arăta, în motivarea sa, motivele pentru care anumite argumente au fost acceptate sau respinse (*§ 30, 31 cauza Fomin vs R. Moldova, decizia din 11 octombrie 2011; § 36, 37 cauza Suominen vs Finlanda hotărârea din 01 iulie 2003*).

De asemenea, Colegiul penal lărgit statuează că, potrivit art.417 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Având la bază argumentele expuse supra, Colegiul penal lărgit consideră pripite concluziile instanței de apel de a menține sentința fără modificări, or, instanța de apel nu a soluționat fondul apelului, nu s-a expus asupra probelor administrate în speță, referindu-se superficial asupra acestora, fără a le descrie și a le aprecia conform prevederilor art.101 Cod de procedură penală. Astfel, decizia instanței de apel nu conține temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției date (art.417 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală).

Totodată analizând sentința primei instanțe, instanța de recurs constată că, deși prima instanță a constatat vinovăția inculpatului, menționând că săvârșirea infracțiunii de dobândire ilicită a bunurilor altei persoane prin inducerea în eroare a unei persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase, care a produs daune considerabile de către Iacuboi Mina rezultă din coroborarea declarațiilor părții vătămate, a martorilor și înscrisurilor administrate, totodată combătând și argumentele apărării cu privire la nevinovăție, Colegiul penal lărgit consideră că prima instanță greșit a ajuns la concluzia liberării de răspundere penală a inculpatului Iacuboi Mina, în legătură cu intervenirea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală și încetarea procesului penal.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit remarcă faptul, că în conformitate cu prevederile art.389 alin.(1) Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată.

Potrivit alin.(4) pct. 3) din aceeași normă, sentința de condamnare se adoptă fără stabilirea pedepsei, cu liberarea de răspundere penală în cazurile prevăzute în art.57 și 58 din Codul penal, cu liberarea de pedeapsă în cazul prevăzut în art.93 din Codul penal sau al expirării termenului de prescripție.

Din conținutul alin.(6) din același articol rezultă, că la adoptarea sentinței de condamnare cu liberarea de pedeapsă sau, după caz, sentinței de condamnare fără stabilirea pedepsei, instanța argumentează în baza căror temeieri, prevăzute de Codul penal, adoptă sentința dată.

Din aceste considerente instanța de apel greșit a reținut temeiul de încetare a procesului prevăzut la art.389 alin.(1) Cod de procedură penală, or, instanța de judecată poate pronunța și o sentință de condamnare fără stabilirea pedepsei, cu liberarea de răspundere penală în cazurile prevăzute în art.57 și 58 din Codul penal, cu liberarea de pedeapsă în cazul prevăzut în art.93 din Codul penal sau al expirării termenului de prescripție.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit atestă că temeiul de casare invocat de recurent și prevăzut la pct. 6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, și-a găsit confirmare, întrucât în decizia atacată instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în cererea de apel, totodată decizia atacată nu cuprinde expunerea motivelor pe care se întemeiază soluția.

Potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, care reflectă un principiu legat de buna administrare a justiției, hotărârile judecătorești trebuie să indice în mod suficient motivele pe care se întemeiază soluția. În cazul în care o instanță nu este obligată să furnizeze un răspuns detaliat fiecărui argument invocat (*Van de Hurk împotriva Țărilor de Jos din 19 aprilie 1994, pct. 61*), din hotărâre trebuie să rezulte cu claritate că problemele invocate în speță au fost abordate (*Boldea împotriva României, din 15 februarie 2007, pct. 30*).

La noua rejudecare a cauzei, instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, ce prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia, urmând să înlăture erorile menționate, să țină seama de împrejurările expuse, care au servit temei de casare a soluției adoptate și, cu respectarea prevederilor art.414 Cod de procedură penală, să verifice legalitatea și temeinicia sentinței atacate, să dea o apreciere obiectivă probelor administrate în cauză, având în vedere prevederile art.93, 95, 101 Cod de procedură penală, să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel și, în dependență de datele obținute, să pronunțe o hotărâre legală, întemeiată și motivată, care să corespundă prevederilor art.417 Cod de procedură penală.

8. În conformitate cu art.434, 435 alin.(1) pct.2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Admite recursul ordinar declarat de către inculpatul Iacuboi Mina, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 21 iulie 2020, în cauza penală în privința lui *Iacuboi Mina xxxx*, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, într-un alt complet de judecată.

Decizia nu se supune căilor de atac.

Decizia motivată pronunțată la 10 iunie 2021.

Președinte

Toma Nadejda

Judecători

Țurcan Anatolie

Timofti Vladimir

Cobzac Elena

Guzun Ion